

Magasinet rØST

[OM OS](#) ▾[PRESSERUM](#)[FOREDRAG](#)[SKRIBENTER](#) ▾[LANDE](#) ▾[KONTAKT](#)[STØT OS](#)

Indsendt af Eleonore-Christine af Schaumburg-Lippe | feb
27, 2020 | Bulgarien, Centraleuropa, EU, Hovedhistorie,
Kultur, Moldova, Polen, Rumænien, Rusland, Ukraine,
østeuropa

Om mig

Fornavn

Efternavn

TILMELD

SENESTE NYHEDER

**Rå
rundrejs
e i
Østeuro
pa 30 år
efter
murens
fald**

feb 27, 2020
| Bulgarien,
Centraleuro
pa, EU,
Hovedhistor
ie, Kultur,
Moldova,
Polen,
Rumænien,
Rusland,
Ukraine,
østeuropa

BOGANMELDELSE | I *Vi var folket – Møde med østeuropæere 30 år efter Murens fald* tager ægteparret Thomas Ubbesen og Anne Haubek på rundrejse i Østeuropa for at møde østeuropæerne og interviewe dem, der var blandt ”de befriede”. Formålet er at forstå, hvilket liv de lever i dag, men lidt for ofte vender bogen tilbage til gamle traumer.

Thomas Ubbesen, *Vi var folket – Møde med østeuropæere 30 år efter Murens Fald*, Forlaget Gyldendal, 2019, 304 sider.

I 1989 faldt Muren, som brutalt havde delt Europa i et Vest og et Øst. Nye lande blev bygget op, og borgerne skulle vænne sig til at være frie i en ny demokratisk og såkaldt bedre verden. Journalist og forfatter Thomas Ubbesen og

**Arrangement:
demokrati og medier i rusland**
feb 10, 2020
| Hovedhistorie,
Uncategorized

Det homoeriske Rusland: sensovjetisk revolution og homoseksuel propaganda
jan 30, 2020 | Rusland, Samfund, sovjetunionen

Estland anno 1946: Seksårig dreng møder det sovjetiske NKVD
jan 28, 2020 | Baltikum, Estland, Kultur, Rusland, sovjetunionen, østeuropa

Paradigmeskift i rumænske politik
jan 21, 2020 | Centraleuropa, EU, Hovedhistorie, Politik, Rumænien, østeuropa

hustruen Anne Haubek, som også er journalist og Østeuropakender, besøger de østeuropæiske lande 30 år efter Murens fald for at tale med de folk, der blev ”befriede” dengang og spørge dem: Er livet blevet, som I forventede, er det bedre i dag, eller var det bedre dengang?

Ægteparret begynder deres rundrejse i Berlin i bogens kapitel 1. Det er dog som om, at forfatteren lige skal kredse sig ind på emnet og skrive sig varme. Det gør desværre de følgende kapitler noget langmodige at læse. Men hold ud, fra kapitel 12 begynder der at komme mere kød på observationerne, historierne og dem, som interviewes. Kapitel 12 rummer således et møde med selveste Lech Walesa i Polen. Den tidligere præsident er fra starten ikke i humør til at tale, og hele den mærkelige situation indfanges så godt af Ubbesen, at man selv sidder med krummede tæer i stolen.

På en forhistorisk rejse

I kapitel 14 er ægteparret stadig i Polen, og de er draget til det tidligere Østpreussen for at opleve Masuerien, som i dag kaldes Mazovia af Polakkerne. Deres ønske er at opleve, hvad der er tilbage af det forsvundne stykke Tyskland, som ligger oppe i det nordøstlige hjørne af Polen. Dette udvikler sig til en rejse gennem en glemt fortid, som giver indsigt i, hvad der skete med det tyske mindretal under kommunismen – et blodigt historisk faktum, der er vigtigt at få belyst og spændende at læse om for dem med historisk interesse.

I kapitel 15 drager ægteparret til Hviderusland og til hovedstaden Minsk, der beskrives som en blanding af Sovjetunionen 1955 og Las Vegas 2030. Byen blev jævnet med jorden under 2. verdenskrig og er i dag en cementgrå millionby med paradeavenuer, store pladser, og monumentale sovjetiske myndighedsbygninger. Anne sammenligner også hovedstaden med Pyongyang i Nordkorea – alt er rent og pænt, utrolig rent og pænt.

Tættere på kommunismen

I kapitel 17 og 24, som for øvrigt hedder *Blodlande I og II*, kommer ægteparret endnu tættere ind på, hvad der skete under kommunismen i Hviderusland. I samfundet taler man som regel ikke om det, der ligger blot nogle årtier tilbage og

ARKIV

Vælg måned ▼

LANDE / KATEGORIER

Vælg kategori

Synes godt om s

Rusland i dag: de
Aarhus, Region Midtjylland
Andet · 312 personer

Rusland i dag: de
Copenhagen

har at gøre med sult, masse mord, politisk vold, straf, undertrykkelse og menneskelig ydmygelse. Men nogle hviderussere vil gerne åbne op. Blandt andet bliver ægteparret fortalt om masse mord i Kurapaty-skoven, hvor mellem 30.000 og 250.000 mennesker blev dræbt og begravet i udkanten af Minsk.

Historierne, som ganske retmæssigt ryster ægteparret i deres grundvold, er relevante at få fortalt, men samtidig er det som om, at ægteparrets fokus på at forstå livet *efter* 1989 bliver gemt væk, idet de i stedet vælger at fordybe sig i tiden under Jerntæppet.

I kapitel 25 er ægteparret i Ukraine. I byen Lviv møder de Hannah, der fortæller, at de kan interviewe Alla, en ældre dame på 72 år, danselærerinde, som har gennemlevet et livsforløb defineret og styret af kommunismens diktatur. Alla beretter om den periode helt uden glæde. Alligevel er hun lykkelig nu, fortæller hun ægteparret. I kapitel 26 tager de med Oleg dybt ind i den forbudte zone omkring Tjernobyl, og i kapitel 28 er de på tur til Odessa. Som læser føres man hurtigt fra historie til historie, men alligevel føles tempoet behageligt og ikke jaget. Det er en god kvalitet ved bogen.

Bunden af Europas bund – Moldova

Desværre vender den mørke tungsindighed tilbage i kapitel 29, hvor ægteparret ankommer til Moldova:

” – Hvad er der galt med det her land? Er alt, hvad jeg kan komme på at sige. – Det her er da ikke Europa. Hvorfor har vi aldrig hørt om det her? Hvorfor har vi aldrig sat os ind i det?”

Rumænien får lidt flere positive ord med på vejen:

”Rumænien har været i EU i over ti år, og selvom meget er galt, går det af samme grund betydeligt bedre økonomisk her end i de lande, der står udenfor. Det er tydeligt. Her er moderne. Gode veje, smarte caféer, velklædte mennesker, skibsværfter, industri, arbejdspladser.” Men tonen vender snart tilbage til et dystert, gråt og trist skriveri om fattigdom. Til gengæld kan man som læser nyde en lille ægte kærlighedshistorie om Sorina og Paul, der måtte gå så meget igennem, før de nu kan kalde sig lykkelige.

Balkan tristesse

I kapitel 42 bruger Thomas Ubbesen selv ordet Balkan-tristesse, da han skal beskrive en bustur i Pristina: "...siger jeg, mens den almindelige Balkan-tristesse passerer revy på den anden side af det regndrivende busvindue..."

Balkan-tristessen lægger sig over de næste kapitler, og først i kapitel 46 står der nogle få rosende ord om, hvad parret oplever på turen, hvor de nu er i Albanien: "Jeg var her under Kosovokrigen for 20 år siden ... Sikke en forandring siden dengang. Pladsen og paradeboulevarde ligner sig selv, men se alle bygningerne i centrum. Dengang var de grå og kolde og forfaldne, nu er de alle shinet op og malet i pastelfarver. Og vejene er som i Vesten nu. Og se alle de smarte mennesker i modetøj og med mærkecomputere og telefoner. Det ser da en hel del bedre ud end i Bulgarien og Rumænien – og de er endda i EU. For slet ikke at tale om Moldova, Ukraine, Hviderusland, og Rusland."

Øjnene, der ser

Vi var folket er desværre en ret trist fremstilling af østeuropæerne anno 2019. Umiddelbart er journalistparret dygtige observatører, men at tage på en tur til Østeuropa, der strækker sig fra december til januar måned og dernæst beskrive landene, de rejser igennem, som grimme, triste og grå, kan vel sammenlignes med at tage en tur til København i slud og regnvejr og dernæst klage over vejret.

Ubbesen og Haubek møder på deres rejse gennem Østeuropa mange mennesker, som nostalgisk længes tilbage til tiden før Murens fald – tilbage til dengang, de ældre var yngre, og taxachaufførerne sad i bedre stillinger. Det gamle system gav en vis sikkerhed, mens det nye system fremstår som et "vejløst kaos." Den fortælling er vigtig at få med og også spændende at læse om. Men når forfatteren interviewer et par ældre damer, der sidder og putter sig på et busstoppested, iklædt masser af varmt tøj, og dernæst fremhæver, at de er pakket godt ind i masser af tøj, som om der er noget fattigt over det, så bliver fokuset på dårligdommen mere villet end objektivt.

Man kan ikke lade være med at stille forfatteren spørgsmålet: Havde I egentligt en god tur? For jo flere kapitler man læser, jo mere dystre bliver synsindtrykkene,

og det på en måde, der næsten får Albert Camus' *Faldet* til at fremstå som en bog om positiv tænkning.

DEL:

< FORRIGE

Arrangement: demokrati og medier
i rusland

OM FORFATTEREN

Eleonore-Christine af Schaumburg-Lippe

Eleonore-Christine af Schaumburg-Lippe har boet i Rumænien fra 2010-2014 og er Master i Sikkerhed og Diplomati fra SNSPA - National University of Political Studies and Public Administration i Bukarest.

RELATEREDE INDLÆG

Tomislav Nikolic – det usikre valg

juni 5, 2012

Det nye Serbien

marts 27, 2011

Politiet passive ved sammenstød i Østukraine

marts 10, 2014

30-året for Timisoara: Den ungarske forbindelse til omvæltningerne i Rumænien

august 20, 2019